

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 26. nov. 2017

Kirkedag: Sidste s. i kirkeåret/A

Tekst: Es 65,17-19; 2 Thess 2,13-17; Matt 25,31-46

Salmer:

SK: 561,1-6 * 561,7-13 * 569 * 278 * 473 * 431

LL: 561,1-6 * 561,7-13 * 278 * 431

Det er sidste søndag i kirkeåret. Kirkeåret er både at gennemleve Jesu liv, død, opstandelse, himmelfart, herredømme og genkomst. Dette ikke kun i form af evangeliefortællingerne, men også i form af f.eks. løfterne i GT om den kommende Messias, Guds tjener og menneskers forløser. Løfter om en verdenshersker og en ny-skabelse af ny himmel og ny jord, hvor ingen sorger længere skal være, hvor synd ikke længere findes; men hvor Guddomsherligheden er fylden og rammen for vort liv, som ikke længere er begrænset i tidens begreb, men evig i sin væren, som Gud er evig. I denne evighed skal vi juble og frydes, som Esajas siger i GT-læsningen i dag. Løfter, drømme og håb om dette finder vi også i de nyttestamentlige skrifter.

Kirkeåret er derfor også en god vandring rundt i Bibelen og dens tekster, hvorved vi også lærer Gud Herren at kende som vor himmelske far, der vil os. Det er frelseshistorie og livshistorie.

Kirkeåret er også et billede på livet. Kirkeåret, som vi har det hos os, er både bundet op på de tre kirkelige højtider; men det er også bundet op på årtiderne. Således er det helt naturligt og selvfølgeligt, at vi i den seneste tid har hørt Bibeltekster om livets slutning, om død og forgængelighed. Sådan er det jo i naturen nu. Nu falmer skoven og dybt hælder året i sin gang,

som det hedder i to elskede efterårssalmer. Og den erkendelse gør vi os jo også i livet. Lidt kækt kan man sige, at vi har en vis holdbarhedstid. På sin vis burde der stemples på os i bunden: Bedst inden – og så en dato. Jeg tror nu, det er meget godt, at det ikke er således. Men vi har en slutning. Kirkeåret tager dette alvorligt deri, at vi i løbet af det år gennemlever livet i dets vilkår og perspektiver, og således er det, hvert år, så længe verden står, eller i hvert tilfælde nu.

Her kommer så den sidste søndag i kirkeåret. Og dermed lukkes og slukkes. Konkret fordi vi begynder forfra næste søndag, 1.s.i advent. Billedligt for at holde os fast i, at en dag lukkes og slukkes for livet. Og her begyndes der ikke forfra.

Der er dog et 'men'. For der er noget efter lukningen. Vi kan godt sammenligne det med en virksomhed, der lukker og slukker. Dermed er det ikke slut. Hele molevitten skal gøres op. Sådan er det også med vore liv. De skal gøres op.

Dagens tekst om verdensdommen skiller vandene i kirken. Der er meget stor forskel i opfattelsen af, hvordan vi skal forstå teksten om fårene og bukkene, om frelse og fortabelse. En af de ting, der virkelig år efter år diskuteres blandt os præster, når vi når denne tekst, er, om der er tale om får og bukke eller om får og geder. Det er nemlig lidt uklart i originalteksten, hvad der præcis står. Det er muligt, at Gud en dag siger til mig: Du, Michael, dét skulle du nok have taget lidt mere alvorligt! Men indtil da, har jeg virkelig svært ved at svinge mig op i dé teologiske luftlag. Jeg vil ikke sige, at jeg er ligeglad; men det er tæt på. For jeg kan godt frygte – og nu taler jeg ikke om, hvad der sker hos andre præster eller bibellæsere ved sådanne overvejelser, men for mig kan det nemt ske, at jeg totalt overser, hvad der er væsentligt i Jesu fortælling, hvis det bliver

meget væsentligt, om det er bukke eller geder. For mig er noget andet langt mere væsentligt.

Det er langt mere væsentligt for mig, at der er en regnskabsdag. Det er langt mere væsentligt for mig, at Bibelens ord om Jesu genkomst som verdensdommer står til troende. Jesus har al magt i himmel og på jord, og en dag vil han i denne magt sætte det hele til regnskab. Boet skal gøres op. Ikke for verden, men menneske for menneske. Det er langt mere væsentligt for mig, at på den regnskabsdag skal alle mennesker træde frem for Herrens tronstol. Uanset hvordan vi forholder os til det eller ej, så vil det gælde os alle. Vi skal træde frem for Jesus, der vil vise sig for os i sin magt og vælde som himmelsønnen, som Menneskesønnen i sin himmelske herlighed. Det skærer mig derfor dybt i hjertet, når der i vor kirke er mennesker/præster, der foregøgler mennesker, at helt så universelt og konkret skal vi ikke tage det, og det betyder ikke helt så meget, hvilken ideologi, filosofi, religion eller ateisme, vi har fulgt, for vi skal alligevel forstå fortællingen i en mytisk eller symbolsk ramme. I den retning giver jeg ærlig talt ikke fem flade ører for religionsdialog. Jeg går kun ind for religionsdialog, hvor vi kan fortælle de andre om Bibelens budskab om Guds åbenbaring i Jesus Kristus. Det er en total misforståelse, at religionsdialog kan få os til at forstå hinanden, acceptere hinanden og berolige hinanden. Bibelens tekst i dag rummer ikke disse muligheder. Derfor er der ind imellem meget stor forskel på vor kirke og Guds kirke. Alle mennesker skal dømmes af Jesus ved verdens ende.

Der er ofte nogle fatale misforståelser knyttet til teksten om verdensdommen. Misforståelser, som medfører, at vi også meget nemt kommer til at leve og anskue vore liv forud for dommen fuldstændig misforstået. I fortællingen tales om gode og trøsterige og barmhjertige gerninger mod ”disse mine

mindste brødre”, som Jesus siger. Det er så snublende nær at læse disse ord som dom over vore gerninger. Og jeg tror, at der er rigtig mange af os, der fra tid til anden kommer til at læse ordene som dom over, hvor meget barmhjertighed vi egentlig har udøvet. Begynder vi først på sådanne overvejelser, så kan vi faktisk kun blive bedrøvede. For tilsyneladende kan det kun ende galt. Enten har vi været helt vildt gode og barmhjertige, og ved ikke om det, eller vi har overhovedet ikke udøvet barmhjertighed, og ved heller ikke om dét. Men, hvornår har de barmhjertige gerninger været nok? Hvornår burde de være gjort? Hvornår har vi sendt penge nok, og var det de rigtige organisationer, vi sendte et bidrag til? De sjælelige bekymringer for frelse og fortabelse står nærmest i kø for at komme til, og i sidste ende, handler det ikke om andet end god moral og gode gerninger. Og jeg tror, det er en kæmpe misforståelse. Og jeg tror ikke, at mennesker stilles overfor evig frelse eller fortabelse grundet et glas vand, der blev givet eller ikke givet. Det vil jo helt vildt meget handle om tilfældighed. Var jeg nu rigtig sindet, havde jeg nu de rigtige muligheder, var jeg det rigtige sted lige på det tidspunkt, hvor dét glas vand åbnede frelsen for mig eller sendte mig i fortabelsen. Jeg tror ikke, det holder vand. De gode gerningers udøvelse eller forsømmelse i fortællingen er jo ikke engang i de dømtes bevidsthed.

Misforståelsen opstår hos rigtig mange mennesker i Jesu ord om ”disse mine mindste”. Jeg tror, mange af os hører dem som dækkende over børn, og i særdeleshed børn i den tredje verden, eller det er fattige og nødlidende og ikke så kloge mennesker på den anden side af jordkloden. Det er lidt karikeret, men jeg tror ikke, det er ret meget ved siden af.

Jeg tror, at ”disse mine mindste” handler om Jesu disciple. Tidligere i Matthæusevangeliet omtaler Jesus sine disciple

således. Og da han sender dem ud på deres første – skal vi sige – erhvervspraktik, stiller han dem netop i udsigt, at nogle vil tage sig af dem, tage imod dem; men andre vil afvise dem og forfølge dem. Men, og det er vigtigt i den sammenhæng, menneskers forholden sig til disciplene og deres forkyndelse om Jesus, er i bund og grund udtryk for deres forholden sig til Jesus. Det er ham, de tager imod eller afviser, når de tager imod disciplene eller afviser dem.

Derfor tror jeg, at helhedsbilledet er, at Jesus er kommet og har åbenbaret Gudsriget, der er kommet til syne med Jesu tilsynekomst. Jesu tilsynekomst i tiden var meget begrænset. Men i denne korte tid betød det også, at mennesker tog imod eller afviste ham. Efter denne tid blev disciplene udsendt, hvilket har været situationen lige siden, at mennesker er blevet udsendt for at fortælle om Gudsriget og Jesus. Og det er budskabet, Jesus selv, mennesker tager imod eller afviser, i vores måde at modtage disciplene eller at afvise dem på.

Summa summarum: Evangeliet skal forkyndes for alle mennesker. Tager vi imod eller afviser vi disse forkyndere? Og dét vi gør mod disse, det viser, hvorledes vi forholder os til Jesus. Dét bliver vi dømt på. Dét skal vi stå til regnskab for. Det er kriteriet for frelse eller fortabelse.

Der er så lige to perspektiver mere at besinde sig på. Det ene er, at nogle af de dømte i fortællingen ikke selv ved af, hvornår de har mødt en af Jesu mindste. Det bliver et regnskab mellem den enkelte og Jesus. Og derfor skal vi afholde os fra at dømme hinanden som får eller ged/buk. Vi skal passe meget på med at sige og dømme om mennesker går fortabt eller bliver frelst. Vi bør også have rigeligt i at se på os selv. Men vi skal være både meget åbne om og ivrige efter at fortælle mennesker, at alle mennesker skal dømmes til frelse eller fortabelse efter vort

forhold til Jesus, for således taler Jesus i Bibelen. Lukker vi øjnene for det konkrete i Jesu fortælling, lukker vi øjnene for virkeligheden. Og det er altså ikke sådan, at bare fordi vi ikke ser det, så findes det ikke. Der er mennesker, der siger, at de synes, og de tror sådan og sådan, og så er det sådan og sådan. Sådan er verden ikke. Sådan er Gud slet ikke. Uagtet vores 'synes' og vores 'tro', så er Gud virkelig.

Fortællingen om verdensdommen er der mange, der ikke kan få til at passe med deres begreber og tanker om Guds kærlighed. Jeg synes, at det passer fantastisk med Guds kærlighed. Det ville tværtimod være meget ukærligt om Gud holdt dette hemmeligt og først ved verdens ende så lige sagde til os: For resten, I skal lige for domstolen. Det er helt vildt nådigt og kærligt at advare os og give os tid til besindelse. For Gud Herren handler det ikke om bare at holde dom. For Gud handler det om, at mennesker tager imod Gudsriget i hele dets evige udstrækning. Og derfor advarer Han os mod, at tager vi ikke imod, så har det altså konsekvenser. Det er nådigt og kærligt af Gud. At holde dette hemmeligt, ville være satanisk.

Kirkeåret lukker og slukker ikke for hele butikken. Her, hvor dagene kortes og kølnes og tid er begrænset, da åbnes for evighedens herlighed. Her gives vi billeder til håbet. Her vises os kærlighedens kilde, dens udspring og dens mål, Jesus Kristus, og her gives troen retning og handling. For troen på sandheden om Gudsriget og Jesus vil give sig til kende i troens handlinger, og disse viser, hvorvidt vi tager imod eller afviser Guds kærlighed og nåde ved Jesus Kristus, og dermed om vi kan se fortabelsens dom eller frelsens nåde i møde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen